

MARIE HOLLITZEROVÁ
ILUSTROVAL ALEŠ ČUMA

NOŽKY STONOŽKY BOŽKY

veselé počítání

$$2 + 5 =$$

Učíme se malováním,
prostřednictvím
písniček i příběhů

MARIE HOLLITZEROVÁ

NOŽKY STONOŽKY BOŽKY

VESELE POČÍTÁNÍ

EDIKA
BRNO
2014

Nožky stonožky božky

Veselé počítání

Marie Hollitzerová

Ilustrace: Aleš Čuma

Obálka: Irena Rozvoralová

Obálka: Martin Sodomka

Odpovědný redaktor: Ondřej Jirásek

Technický redaktor: Jiří Matoušek

Objednávky knih:

www.albatrosmedia.cz

eshop@albatrosmedia.cz

bezplatná linka 800 555 513

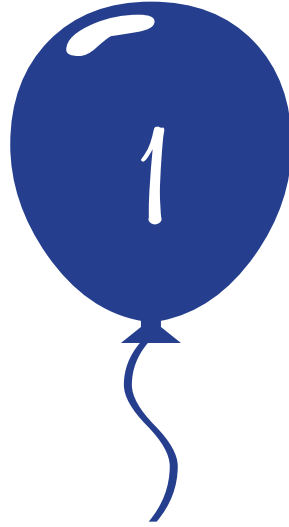
ISBN 978-80-266-0412-9

Vydalo nakladatelství Edika v Brně roku 2014 ve společnosti Albatros Media a. s. se sídlem Na Pankráci 30, Praha 4. Číslo publikace 18408.

© Albatros Media a. s. Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být kopírována a rozmnožována za účelem rozšiřování v jakékoli formě či jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu vydavatele.

1. vydání

ALBATROS MEDIA a.s.

STONOŽKY SE PŘEDSTAVUJÍ

Naše dvě stonožky – Božka a Žofka – byly kdysi televizními hvězdami. Na obrazovce s dětmi počítaly a samy se taky učily.

Zkuste to s nimi i dnes. Uvidíte, že se taky někdy pobavíte – někdy dokonce zazpíváte.

Když se vás zeptám, kolik nožek má stonožka, mnozí z vás možná řeknou – sto. Ale není to pravda. Stonožky mají jen několik nožek. Na každém článku pak jen dvě nožky. Jejich příbuzné – mnohonožky – mají sice více nohou, ale sto taky ne.

Tento druh živočichů má v každém jazyce jiné pojmenování. Proč se zrovna těmto drobečkům u nás říká stonožka – to nikdo neví.

Kdo se chce něčemu naučit, musí začít hezky od začátku.

Počítání anebo i hra s čísly jsou pro každého člověka moc důležité.

Možná, že jste viděli nějakou estrádu, kde vystupoval pán se psem, a když pejskovi řekl „zaštěkej třikrát“, pejsek opravdu třikrát zaštěkal. Ale kdyby mu například řekl: „Zaštěkej 126“ to by pejsek nesvedl. Jeho pán ho naučil štěkat jen do deseti.

Jindy jste možná viděli jiného cvičitele s papouškem.

Před ním byly rozloženy papírky s různými čísly – například 10, 20, 30, 40, 50. A pan cvičitel zase řekl své Loře: „Lorinko, najdi mi číslo 50.“ A papoušek slétl k cedulce, na které bylo číslo 50.

Všichni mu tleskali, ale někdo z diváků řekl: „Najdi číslo 82!“ A Lora seděla na svém bidélku a nic. Vůbec tomu nerozuměla. Také ona uměla najít jen ta čísla, která ji její cvičitel naučil.

Kukačky v lese často kukají a lidé si už dávno řekli, že budou ta kukání počítat. Prý podle toho, kolikrát kukačka zakuká, tolik let budou žít. Ale nikdo ještě na světě neslyšel, aby kukačka například kukala do sta – kdepak – to by nedokázala. A vidíte – někteří lidé se sta let dožijí.

HONZA - KUBA A KOLÁČE

Až někdy půjdete s dospělými do lesa a uslyšíte kukačku, jak kuká – spočítejte to její „kuku“. Třeba napočítáte do tří nebo pěti, ale neznamená to, že byste žili jen tři nebo pět let. To vůbec ne. Prostě lidé si tohle pořekadlo jen vymysleli.

Když tohle všechno vyslechla stonožka Božka, obrátila se na kamarádku Žofku a řekla jí:

„Žofko, něco mě napadlo.“

Když se tu povídalo o kukačce a jejím kukání – není to zrovna ten nejkrásnější ptačí zpěv, ale i bez něho by nám bylo smutno. „Co kdybychom si taky s dětmi zazpívaly,“ otázala se Žofka. „Znáš nějakou?“ „Samozřejmě že znám.“ A hned spustila. A vy se k ní můžete přidat:

Jedna dvě, Honza jde, nese pytel mouky,

máma se raduje, že bude péct vdolky.

Žofka zatleskala Božce, sobě i dětem, které zpívaly.

A Božka písničku rozpovídala dál.

„Když Honza přišel domů, tak jeho maminka si odsypala z pytle trochu mouky a opravdu ty koláče upekla. Tvarohové.“

„Ty každý rád!“ vykřikla Žofka.

„To je pravda,“ pochválila ji Božka. „A teď se dívej.“

„Tohle je náš Honza z písničky a pod ním jsou ty tvarohové koláče, které mu maminka napekla. Víš, kolik jich je?“

„Abych to nespočítala – je to lehké, ale něco jim chybí!“ dodala Žofka. Božka: „Ovšem – ať děti namalují barvu náplně koláčů. Je tvarohová s vajíčky. Jakou barvu mají? Ta barva připomíná kuřátka.“

Božka Žofku pochválila a taky děti, které koláčky vymalovaly.

Určitě všechny věděly, že ta náplň koláčků připomíná žlutou barvu.

„A kolik jich bylo?“ Žofka radostně vykřikla.

„Přece pět.“

A Božka pak řekla: „Jenomže Honza měl kamaráda – Kubu. To byl pěkný vykuk. Ten si řekl: „Když Honza nesl mámě na koláče jeden pytel, já té své přinesu hned dva pytle.“ A jak řekl, tak udělal.“

Žofka vyvalila oči a kouká. „Poslechni, Božko, těch koláčů je nějak málo. Jak je to možné? Vždyť Kuba té své mamince přinesl dokonce dva pytle.“

„Jo, to se někdy stává – některá maminka je dobrou hospodyňkou a ráda peče a jiná tomu pečení zase moc nedá. A napeče všeho málo. Kubova máma svému synkovi napekla sice taky koláče, ale se švestkovými povídky. Víš, jakou mají barvu?“

„Skoro modrou.“

„Výborně,“ pochválila ji zase Božka. „Tak ať je děti vybarví. Třeba mají v barvičkách i tu správnou – skoro fialovou, jako švestky.“